

«Μη ὡς ἀποβάλητε ὡς λοιπόν ὡς τὴν παρρησίαν σας, ἥτις ὡς ἔχει ὡς ὡς μισθαποδοσίαν ὡς ὡς ὡς ὡς μεγάλην» (Εβραίους, ι' :35)

Ο λόγος του Θεού μας μιλάει για τις πνευματικές αρετές ὡς στις οποίες ευαρεστείται ο Πατέρας Θεός, όταν τις βλέπει να υπάρχουν στη ζωή των παιδιώ ν Του. Μία τέτοια αρετή είναι και η παρρησία. Παρρησία σαν λέξη σημαίνει το να ενεργεί κάποιος και να λέει τη γνώμη του με θάρρος και ειλικρίνεια, χωρίς όμως να θίγει τα δικαιώματα και τις ανάγκες άλλων.

Ένα γραφικό παράδειγμα παρρησίας βλέπουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, στην περίπτωση όπου οι αρχιερείς άκουγαν με θαυμασμό, τον Πέτρο και τον Ιωάννη, που τους είχαν υπό κράτηση, να τους μιλάνε με θάρρος, απολογούμενοι για το θαύμα θεραπείας του χωλού που έκανε μέσω αυτώ ν ο Κύριος Ιησούς (Πράξεις,δ' :13).

Άλλο γραφικό παράδειγμα παρρησίας με πίστη βλέπουμε στην περίπτωση των τεσσάρων φίλων ενός παραλυτικού, οι οποίοι τον κουβάλησαν ὡς σε ένα κρεβάτι και επειδή δεν μπορούσαν να μπουν από την είσοδο του σπιτιού λόγω πολυκοσμίας, ανέβηκαν πάνω στη ταράτσα, έβγαλαν τα κεραμίδια, τρύπησαν τη στέγη και τον κατέβασαν μπροστά στο Κύριο Ιησού. Ο Κύριος θαύμασε την πίστη τους και είπε στον παραλυτικό ότι συγχωρεμένες είναι οι αμαρτίες του. Αυτά τα λόγια οι παρόντες ὡς γραμματείς και Φαρισαίοι τα εξέλαβαν σαν βλασφημία και ο Κύριος τους ρώτησε τι είναι πιο εύκολο να πει, 'συγχωρεμένες είναι οι αμαρτίες σου' ή 'σήκω επάνω και περπάτα'. Στη συνέχεια, για να γνωρίσουν ότι του έχει δοθεί εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες, είπε στον παραλυτικό να σηκώ σεις το κρεβάτι του και να πάει σπίτι του. Τότε εκείνος σηκώθηκε, σήκωσε το κρεβάτι του και πήγε στο σπίτι του δοξάζοντας τον Θεό (Μάρκος,β' :1-11, Λουκάς,ε' :17-25).

Οι φίλοι του παραλυτικού ξεκίνησαν με πίστη, να πάνε τον παράλυτο φίλο τους μπροστά στον Κύριο Ιησού. Δεν τους σταμάτησε το εμπόδιο του όχλου στο να πλησιάσουν τον Κύριο, αλλά η πίστη τους στο Κύριο ότι μπορεί να θεραπεύσει ὡς τον φίλο τους, τους έδωσε το θάρρος και την παρρησία, να κάνουν αυτή τη παράτυπη ενέργεια, να τρυπήσουν τη στέγη του σπιτιού, για να κατεβάσουν τον παράλυτο φίλο τους μπροστά στον Κύριο. Ο Κύριος είδε την πίστη τους και ενήργησε δίνοντας θεραπεία ψυχής και σώματος στο φίλο τους.

Έτσι και σήμερα ο Κύριος, αφού πρώτα βέβαια Τον γνωρίσουμε σαν

προσωπικό μας σωτήρα και γίνουμε παιδιά Θεού, μας καλεί να τον πλησιάζουμε με θάρρος και να μη σκεφτόμαστε ότι είναι κάτι αδύνατο σ' Αυτόν. Ο Κύριος δεν έχει αδυναμία στο να ενεργήσει, αλλά αυτό που πολλές φορές Τον εμποδίζει να μας απαντήσει είναι η απιστία μας και οι λάθος προτεραιότητες που θέτουμε στη ζωή μας. Γι' αυτό θέλει να εκτιμήσουμε σωστά την αγάπη Του, να Τον αγαπήσουμε πάνω απ' όλα, να Τον εμπιστευόμαστε και να ζητάμε με παρρησία πιστεύοντας ότι θα μας δώσει ότι χρειαζόμαστε.

Η πίστη μας δεν έχει να κάνει με τις δικές μας δυνάμεις αλλά με τη δύναμη του Θεού και αρέσει στον Πατέρα Θεό όταν Τον πλησιάζουμε με παρρησία και πίστη, στηριζόμενοι στη δική Του δύναμη. Ο Πατέρας Θεός είναι προσιτός, γι' αυτό ανταποκρίθηκε στη μετάνοια και στη πίστη μας στον Υιό Του Ιησού Χριστό, ήρθε στη ζωή μας, μας αναγέννησε και μας έκανε παιδιά Του (Ιωάννης, α':12). Γι' αυτό σαν καλός πατέρας θέλει να Τον πλησιάζουμε και με παρρησία να του ζητάμε ότι έχουμε ανάγκη.

Επί πλέον μέσα στο λόγο του Θεού διαπιστώνουμε ότι η παρρησία είναι ένα μέσο που μας βοηθάει να λάβουμε τα αιτήματά μας, όταν προσευχόμαστε στον Θεό. Στην πρώτη της επιστολή του, ο απόστολος Ιωάννης μας λέει: «Και αυτή είναι η παρρησία την οποία έχομεν προς αυτόν, ότι, εάν ζητώ μεν τι κατά το θέλημα αυτού, ακούει ημάς. Και εάν εξεύρωμεν ότι ακούει ημάς, ότι αν ζητήσωμεν, εξεύρομεν ότι λαμβάνομεν τα ζητήματα τα οποία εξητήσαμεν παρ' αυτού» (Α' Ιωάννου, ε':14-15). Ο Πατέρας Θεός απαντάει γιατί η παρρησία προϋποθέτει πίστη, χωρίς την οποία είναι αδύνατον κάποιος να Τον ευαρεστήσει. Όταν αυτό που ζητάμε με πίστη είναι σύμφωνο με το θέλημα Του, δεν μπορεί να μη απαντήσει γιατί ο ίδιος μας λέει μέσα στο λόγο Του ότι όποιος προσεύχεται με πίστη και πιστεύει ότι αυτό που ζητάει θα το λάβει, θα πάρει απάντηση (Μάρκος, ια':24).

Η παρρησία μας προς τον Πατέρα Θεό πηγάζει από τη πίστη μας στον Ιησού Χριστό σύμφωνα με το γραμμένο: 'διά του οποίου έχομεν την παρρησίαν και την είσοδον με πεποίθησιν διά της εις αυτόν πίστεως' (Εφεσίους, γ':12). Επιπλέον επειδή σαν άνθρωποι θα εξακολουθούμε να έχουμε πνευματικές πτώσεις και προς στιγμή θα χάνουμε την παρρησία μας, να έχουμε υπόψη ότι 'εάν όμως περιπατώ μεν εν τω φωτί, καθώς και αυτός είναι εν τω φωτί, έχομεν κοινωνίαν μετ' αλλήλων, και το αίμα του Ιησού Χριστού του Υιού αυτού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας. Εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν δεν έχομεν, εαυτούς πλανώ μεν και η αλήθεια δεν είναι εν ημίν. Εάν

ομολογώ μεν τας αμαρτίας ημών, είναι πιστός και δίκαιος, ώ στε να συγχωρήση εις ημάς τας αμαρτίας και καθάριση ημάς από πάσης αδικίας'

(Α' Ιωάννου, α':7-9). Συνεπώς η συνεχής μετάνοια και εξομολόγηση των αμαρτιών μας, έχει σαν αποτέλεσμα τον καθαρισμό μας με το αίμα του Κυρίου Ιησού και την πνευματική μας ανόρθωση, έτσι ώστε να μπορούμε πάλι έχοντας 'παρρησίαν να εισέλθωμεν εις τα άγια διά του αίματος του Ιησού' (□ Εβραίους, ι':19).

Επίσης η παρρησία μας δοκιμάζεται όταν δεχόμαστε απειλές από εναντίους να μη μιλάμε το λόγο του Θεού και να μη ομολογούμε τον Κύριο Ιησού. Τέτοιες δοκιμασίες αντιμετωπίζονται επιτυχώς μόνο με προσευχή και πλήρωση Πνεύματος Αγίου, όπως έκαναν οι μαθητές όταν απειλήθηκαν από τους αρχιερείς μετά την απολογία τους που αναφέραμε αρχικά. Τότε προσευχήθηκαν και μεταξύ των άλλων είπαν: '...Κύριε, βλέπον εις τας απειλάς αυτών και δος εις τους δούλους σου να λαλώσι τον λόγον σου μετά πάσης παρρησίας, □ εκτείνων την χείρα σου εις θεραπείαν και γινομένων σημείων και τεραστίων διά του ονόματος του αγίου Παιδός σου Ιησού'.

Το αποτέλεσμα της προσευχής τους ήταν:

‘Μετά δε την δέησιν αυτών εσείσθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι □ και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και ελάλουν το λόγον του Θεού μετά παρρησίας’

(Πράξεις,δ':29-31).

Το Άγιο Πνεύμα δίνει και σε μας δύναμη στο να μιλάμε το λόγο του Θεού με παρρησία, εφόσον το ζητάμε από τον Θεό όπως οι πρώτοι μαθητές. Όταν είμαστε πληρωμένοι με το Άγιο Πνεύμα, δεν φοβόμαστε γιατί έχουμε την δύναμη και την αγάπη του Θεού μέσα μας. Ειδικότερα σήμερα που το ευαγγέλιο κηρύττεται σε δισεκατομμύρια ανθρώπους, η με παρρησία ομολογία κάθε πιστού είναι απαραίτητη, ώστε ο Κύριος να σώσει πολλούς ανθρώπους.

Τέλος αναφέρουμε ότι άλλος κίνδυνος να χάσουμε την παρρησία μας είναι όταν η απάντηση του Θεού στα αιτήματά μας καθυστερεί. Όμως τότε να θυμόμαστε την παραβολή του άδικου κριτή (Λουκάς, ιη':1-8) που μας είπε ο Κύριος Ιησούς, η οποία μας διδάσκει ότι ο Πατέρας Θεός θα κάνει έκβαση στις αδικίες που υφίστανται τα παιδιά Του, αν και μακροθυμεί γι' αυτούς που τα αδικούν. Ο Κύριος είναι πιστός στις υποσχέσεις του και δεν υπάρχει αδικία σ' Αυτόν, αλλά αυτό που λέει θα το κάνει.

Συνοψίζοντας λέμε ότι καλό είναι να δώσουμε προσοχή στα λόγια του Κυρίου Ιησού και να τα πιστεύουμε, ώ στε ο λόγος του Κυρίου να είναι ενωμένος με την πίστη μας. Να μη σκεφτόμαστε ότι είναι κάτι αδύνατο σ' Αυτόν, αλλά να ζητάμε με παρρησία αυτά που είναι σύμφωνα με το θέλημά Του και να πιστεύουμε ότι έχει τη δύναμη να μας τα δώ σει. Να έχουμε υπόψη, όσοι είμαστε παιδιά Θεού, ότι θα εξακολουθούμε να είμαστε οίκος Χριστού 'εάν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν την παρρησίαν και το καύχημα της ελπίδος'

(Εβραίους, γ' : 6). Γι' αυτό '

ας πλησιάζωμεν λοιπόν μετά παρρησίας εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν προς βοήθειαν εν καιρώ χρείας' □

(Εβραίους, δ' :16) Αμήν!